

A prædicatio, qua nobis declaratur, quibus ingentibus beneficijs in Christo Iesu accumulati simus? Ipsi scilicet optant animos esse feruiles in Ecclesia Christi, & conscientias captiuas magis quam liberarum & amore Dei præditas.

In eo quòd dicit: *Fideles custodit Dominus*, quærendum est, quæ sit huius custodiæ ratio: quòd videlicet opus sit huic hominum generi, peculiari custodia Dei in hoc seculo, cum nullum sit aliud genus hominum, quòd dignius sit vt admetur. Quid enim aliud est fidelis, quam talis homo, qui animo sit candido, veraci & sincero, expers doli ac fraudis? At talis certè indignus est, qui odio nabeatur & lædatur. *Respondeo*, verum est. At in hoc apparet, quæ sit Mundi malicia, quòd hos ipsos summo furore persequitur, quos debet summo amore simul & honore prosequi. Huius exemplum est in ipso Dauide, quem ista fidelitas, quæ digna fauore erat, in maxima pericula coniecit, vt perendum illi fuisset, nisi adfuisset diuina custodia. Iam quia Mundus hoc maliciæ perpetuo habet, vt malos ac subdolos foueat, bonos ac fideles perdere cupiat, idq; pleròq; etiam bonos alioqui, a sincera pietate & fidelitate deterrere poterit, videntes miserè iactari fideles in hoc seculo, solatur eos & corroborat suo exemplo, vt in fide & dilectione Dei persistant.

OBS. 3.

Obseruandum est & hoc, quòd dicit, *Dominum retribuere abundanter superbis.*

1. Quòd non dicit, *Peccantibus & delinquentibus*: sed, *Facientibus superba*, vbi duo considerata sunt. Vnum, quo ingenio præditi sint impij, nempe superbo & arroganti. Illò scilicet ducuntur ad persequendum fideles Domini, quos præ se contemnunt. Nisi enim se contemnerent, non tam temerè læderent. Alterum, istam impiorum superbiam, iram Dei potissimum incitare. Hinc est illud, quòd Petrus omnibus humilitatem inculcat, dicens: *Deus superbis resistit, humilibus autem dat gratiam.*

OBS. 4.

2. Quòd non dicit, *Puniet ac perdet*: sed, *Retribuet*: nec simpliciter *Retribuet*: sed, *Abundanter*: quòd ad hoc inculcatur, vt auocemur à vindictæ cupiditate. Discamus itaque hoc loco, non timere superbos impiorum conatus, quum sciamus Deum illis esse contrarium: nec aliqua erga illos ducamur inuidia & odio, sed potius misereamur illorum. &c.

Versu vltimo admonemur ad perseverantiam & patientiam. Iusto enim Dei iudicio, non mox puniuntur superbi: sed tantisper tolerantur diuinitus, donec omni planè excusatione reddantur indigni, mensuramq; suam adimpleuerint. Ita scilicet non statim Cananæos expulit, quia nondum erat adimpleta malicia illorum. Genes. 15. Nec statim regnum Pharaonis disturbauit. Ita & Saulem oportebat adimplere mensuram.

OBS. 5.
Sic Christus
Matt. 23.
Implete mensuram. Et 1.
Thess. 2. Vt impleant peccata sua semper.

PSALMVS XXXII.

TITVLVS.

PSALMVS DAVIDIS ERVDIENS:
vel, Intellectus Davidis.

ARGVMENTVM PSALMI.

Argumentum Psalmi patet ex epigrapha, & aliquot Psalmi versibus. Epigrapha indicat, hunc Psalmum continere eruditionem & intellectum Davidis. Psalmus ipse declarat, qua de re sit hic Davidis intellectus: nempe de remissione peccatorum, imò de vera felicitatis negotio. Comendatur itaque nobis iste Psalmus duplici nomine. Primum ex titulo, quòd tanti viri, cuius tanta est in Ecclesia Dei auctoritas, intellectus & eruditio nobis proponitur. Solent magnorum virorum intellectus, consilia, methodi, ex authorum opinione aestimari, & studiosè legi hoc potissimum nomine, quòd virorum sapientum ac prudentum auctoritate commendantur. Quàm itaque magnificè sentiendum est de intellectu Davidis, tanti prophetae, tantiq; viri Dei? Deinde commendatur hic Psalmus & Davidis intellectus ab ipsa materia. Non enim quandam nobis de rebus ludicris proponit artem, sed de re omnium maxima, nempe peccatorum remissione scientiam, in qua sita est vera beatitudo & vita æterna. Tradit autem istam suam eruditionem David suo ipsius exemplo, sua ipsius experientia certam & comprobata, non aliqua rationis industria, vel alicuius alterius magisterio acceptam. Itaque Psalmus iste magni in Ecclesia Dei prophetae, maximam eruditionem, viua experientia probatam, certam & indubitata in se complectitur.

Diuisio Psalmi.

Bipartiendus est hic Psalmus, Prima portio exemplum nobis animi peccatorum pondere pressi & anxij, dolorem, luctam, confessionem, & releuationem in ipso Dauide, vsq; ad versum 8. declarat. Altera habet admonitionem ad pios omnes, à versu 8. vsq; ad finem Psalmi.

BEATI quorum remissa est transgressio, tectum peccatum.
2. Beatus homo, cui non imputat Dominus iniquitatem, & in cuius spiritu non est dolus.
3. Quoniam tacebam, contabescabant ossa mea, dum clamare tota die.
4. Quoniam noctes atq; dies grauis erat super me manus tua, immutabatur succus meus in ariditatem aestatis. Selah.
5. Peccatum meum tibi notum feci, & iniquitatem meam non abscondi: dixi, Fatebor aduersum me prauitatem meam Domino, & turemisisti iniquitatem peccati mei.

VERS. I.

PRIMA